

захъ послѣдната си дума, че ако ви не дадете вашата помощъ, то сѣ пакъ ще стане това въстание и безъ васъ. Добрѣ, каза той, ела сутра азъ ще си поразмисля.

Слѣдъ това Христо Георгиевъ какво направи?

Вечеръта той отива при руский консулъ Оффенберга, разбира се, да се посвѣтва по тази работа, азъ немога да си помисля, че този голѣмъ родолюбецъ отива при Оффенберга за доносничество, разказва му работата си прочее. Оффенбергъ го е посвѣтвалъ съвсѣмъ противното.

Че така е станало това нѣщо, азъ го разбрахъ отъ френската *желта книга* послѣ, когато излѣзе и релатираше френский консулъ, че руский консулъ на врѣме съобщилъ на министра Братияну и нему за приготовленията на тази чета, и за това нѣщо азъ писахъ въ свое врѣме въ „*Народность*“.

На другия день азъ отивамъ при Хр. Георгиева за отговоръ. Той ми каза, че съжелява много, но не може да направи нищо, защото ще навлече грѣхъ на душата си. Оставамъ го и си излѣзохъ. Направихъ си пълно заключение, че тѣзи хора-родолюбци истина, безъ да иматъ прѣдъ себе си една велика държава, която да поемне отгорѣ си сичкия тваръ за тази работа, тѣ не ще поемнатъ никаква инициатива. А моитѣ убѣждения бѣха съвсѣмъ противоположни на тѣхнитѣ.

И тѣй на третий день слѣдъ това (то бѣше, ствува ми се, прѣзъ първитѣ дни на мѣсецъ юлий 1868 г.) Г-нъ Братияну ме повика въ министерството. Отидохъ. Съ сериозенъ и даже строгъ погледъ той започна да ми говори: „Каква една голѣма чета въ комитетътъ си сте приготвили да мине отъ тукъ прѣзъ Дунава и направи въстание въ България, (сѣтихъ се веднага отъ гдѣ е произлѣгалъ този слухъ). Азъ му отговорихъ: Г-не министре, това нѣщо е ново за мене, азъ незнамъ нищо за това, нито комитета, нито азъ се занимаваме сега съ такива работи. Казвате ми една *голѣма чета*. Такова нѣщо е даже невъзможно. Но може да има нѣкои